

Zpracování digitální fotografie

Fotografie napříč mým životem

Michaela Kochmanová

Je zajímavé, že jako malá si příliš nepamatuji, že bych někdy měla v ruce fotoaparát. Nebyla to hračka pro děti. Měli jsme doma jen alba zaplněná spoustou fotografií mě a mého bratra při narozeninových oslavách, kdy jsme měli dort až za ušima a to doslova.

Další fotografie, které patřily k těm prvním v mém životě, jsem mohla potkat u prarodičů (a jejich rodičů). Pamatuji si, jak moje prababička měla na policice asi pět až deset fotografií, všechny černobílé. Část z nich byla z něčí svatby, a všechny ostatní byly od nějakého fotografa, protože lidé na nich vždy stáli, nebo seděli, rovně jak svíčky a hleděli do objektivu s kamennou tváří, nebo s nepřírozeným úsměvem na rtech.

Ale každá ta fotografie i další v rodinném albu měla svůj příběh. Svatební byly ze svatby, ty mě a mého bratra byly většinou z oslav narozenin nebo Vánoční, dovolené byly z dovolené, a pak pár fotografií z návštěv nebo výletů.

Když jsem dorostla do věku, kdy jsem již sama mohla jet se školou na výlet do zahraničí, dostal se mi do ruky fotoaparát na jedno použití. Třicet dva fotografií na týden. To byl můj příděl. Výhoda jednorázového fotoaparátu byla jeho jednorázovost, v případě, že se rozbil, nebyla to taková ztráta (pořád mám pocit, že by to byla obrovská ztráta), nevýhodou pak byl fakt, že více fotografií se na něj nikdy nenafotí. Stejně jsem nikdy neměla nedostatek filmu. A většinou si mamka po výletě stěžovala, abych fotila lidi (sebe) a ne přírodu, tu najde na pohlednicích. Ono je ale většinou docela těžké fotit sám sebe. Tedy, to bylo těžké dříve. Myslím, že kdybych se snažila, tak bych našla, někde hluboko v útrokách šuplíků, ještě nepoužitý voděodolný fotoaparát na jedno použití. Tuším, že jsem ho dostala k Vánocům. A byla to pro mě taková vzácnost, že jsem se ho ještě neodvážila použít.

V době, kdy jsem navštěvovala gymnázium, jsem po této návštěvě dost často zamířila přes ulici a kousek dál do blízké drogerie, kde jsem došla k malému stolku u zdi, kam člověk do papírového sáčku vložil film, vyplnil spoustu údajů, které mu nic neříkali, zalepil obálku, odtrhl proužek s číslem a vhodil do schránky. Přibližně po týdně či dvou se vrátil na místo činu, vyzvedl si jinou obálku se svým jménem a pořadovým číslem, ve které se ukrýval film a fotografie. Pamatuji se, jak jsem byla poprvé nervózní, abych všechny údaje vyplnila správně. Dnes už tam ty místa na vyvolání filmu nejsou, místo nich ale naleznete většinou divný červený počítač, do kterého můžete z CD, flash disku nebo dokonce z mobilu přes bluetooth poslat vybrané fotografie na tisk.

Krátce po začátku 21. století, učinil můj otec prukopnický nákup. Pořídil si malou modrou kovovou krabičku s malým "černobílým displejem". Tehdejší fotoaparát připomínala pouze hledáčkem a spouští. Tehdy i nyní je můj otec na koupi tohoto digitálního vynálezu pyšný, a to i přestože z něj nikdy žádná hezká fotografie nevylezla. Ukázalo se, že protože se nabíjí z počítače, vydrží sotva pár fotografií. Navíc se sice člověk může dívat do hledáčku, ale je mu to naprosto k ničemu. Fotografie, které se po zmáčknutí spouště objevily na počítači byly vždy o kus vedle a kvůli "nebaterii" si takový fotoaparát člověk nevezme ani na dovolenou.

Musím se přiznat, že pak následuje pro mě menší výpadek paměti, do mých 18. narozenin, ke kterým jsem si pro mě v tuto chvíli neznámého důvodu, přála vlastní digitální fotoaparát. Rozhodně to neprobíralo tak, že bych si zašla do obchodu a na nějaký fotoaparát ukázala. Před samotnou koupí následovala dlouhá příprava hledání na internetu podle mě nic neříkajících parametrů, které ale asi byly důležité, aby fotil hezky a za dobrou cenu. Dodnes mám vryté do paměti jméno výherce, jak nějakou mantru, Panasonic Lumix DMC-FZ38. A přestože neustále odněkud slyším, že ani nejde o zařízení, stejně pořád doufám a vyčkávám na sluncem zalitý den, kdy si pořídím vlastní zrcadlovku. Ten zvuk zrcadel při zmáčknutí spouště je moje závislost.

Panasonic je dodnes můj fotoaparát a prožil toho se mnou už hodně, donedávna na režim Auto.

Někdy v době, kdy jsem nastoupila na vysokou školu, jsem nabyla dojmu, že je ve světě nový boom a to s digitálními fotoaparáty, které dokáží fotit pod vodou, perfektní k moři, jsou prachuvzdorné, takže si je člověk nebojí vzít na pláž a nárazuvzdorné, tedy ani pád je nezničí. Ihned jsem zatoužila jeden takový fotoaparát vlastnit, většinou vždy těsně před dovolenou u moře. Trvalo mi dva roky, než jsem byla ochotná pustit žilou a koupit si ten předražený exemplář a tak trochu z trucu, protože už bylo po dovolené. Naopak trvalo jen pár měsíců než mi nešťastnou náhodou vypadl z kapsy a ohnul se mu přední kovový plát a, musím se přiznat k lenivosti, dodnes trvá, že jsem s ním nebyla schopná zajít do opravny. Jak již bylo psáno, je to fotoaparát nárazuvzdorný, nějaký ten náraz ho neskolil. Fotí dál, ale jeho schopnost vody a prachuvzdornosti se dá již bohužel zpochybnit.

Za svůj život jsem zažila ještě pár boomů a to, když se do módy vrátily polaroidy; ta úžasná věcička, ze které rovnou vyleze snímek. Za tu ale dodnes nejsem ochotná rozbít prasátko. Také jsem měla jedinečnou možnost si vyrobit fotografii pomocí dírkové komory vyrobené z papírové krabice. To byl velmi silný zážitek, být skrčená v tmavé místnosti, pinzetou přendávat kus bílého papíru z jedné lázně do druhé a svítit si na to zpětným světlem z kola. A nyní mobily. Teprve nedávno jsem si pořídila mobil s patlacím displejem a relativně slušným foťákem. Dá se to vůbec takhle říct u mobilu? Slušný fotoaparát? Pokud mám možnost a chci se s tím tahat, tak raději fotím fotoaparátem a ne mobilem. Ale člověk je tak líný, ten mobil má neustále sebou, odemknout ho a „cvak“ nebylo asi nikdy tak snadné. A na tom 5-ti palcovém displayi ty fotografie vypadají tak krásně (používám „HDR“).

Znamená tohle budoucnost fotografie, kterou zažijí? Nebo pořád existuje dostatečné množství nadšenců, fotografů, aby průmysl s fotoaparáty nezankl a nebyl exklusivní jen pro hrstku bohatých?

Věřím, že ano.